

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2012. november 9. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott **ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2012. július 5. napján kihirdetett **8.B.252/2011/108.** számú ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

az I. r. vádlott ellen felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntette [Btk. 238. § (1) bekezdés 1. fordulat, (4) bekezdés 2. tétel] miatt indult eljárást **megszünteti.**

a II. r. vádlott vonatkozásában a 2 (kettő) rendbeli testi sértés büntette kísérleteként és 1 (egy) rendbeli testi sértés büntetteként elbírált cselekményt folytatólagosan elkövetett testi sértés büntette kísérletének [Btk. 170. § (1) bekezdés, (6) bekezdés 1. fordulat],

a kényszerítés büntetteként elbírált cselekményt kényszerítés büntette kísérletének (Btk. 174. §) **minősíti.**

Az I. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést **15 (tizenöt) évre súlyosítja.**

A II. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést **5 (öt) év 6 (hat) hónapra enyhíti.**

A II. r. vádlottal szemben **60.000.-(hatvanezer) Ft-ra vagyonelkobzást rendel el.**

Egyebekben az ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét **helybenhagyja** azzal, hogy mindhárom vádlott esetében a társtettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetteként elbírált cselekmény jogszabályi alapja helyesen a Btk. 229. § (1) bekezdés 1. fordulata, (2) bekezdés 1. és 2. fordulata,

az I. r. vádlott vonatkozásában a becsületsértés vétségének jogszabályi alapja helyesen a Btk. 180. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulata,
a II. r. vádlott vonatkozásában a felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntettének jogszabályi alapja helyesen a Btk. 238. § (1) bekezdés 1. fordulata, (4) bekezdés 2. tétele,
a hamis tanúzásra felhívás büntettének jogszabályi alapja helyesen Btk. 242. § (1) bekezdés 1. tétele.

Az I. r. és a II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésükbe **beszámítja**.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. személyi szabadság megsértésének büntettében [Btk. 175. § (1) bekezdés] mint társtettet, 1 rb. emberölés büntettének kísérletében [Btk. 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) és c) pont 2. fordulat] mint tettet, 1 rb. hivatalos személy elleni erőszak büntettében [Btk. 229. § (1) bekezdés (2) bekezdés] mint társtettet, 1 rb. testi sértés vétségében [Btk. 170. § (1) bekezdés] mint tettet, 1 rb. becsületsértés vétségében [Btk. 180. § (1) bekezdés a) pont] mint tettet és 1rb. vesztegetés büntettében [Btk. 255. § (1) bekezdés] mint felbujtót, amiért halmazati büntetésül 12 év börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az I. r. vádlott által 2010. július 22. napjától 2012. július 5. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. személyi szabadság megsértésének büntettében [Btk. 175. § (1) bekezdés] mint társtettet, 1 rb. hivatalos személy elleni erőszak büntettében [Btk. 229. § (1) bekezdés és (2) bekezdés] mint társtettet, 1 rb. hamis tanúzás büntettében [Btk. 238. § (1) bekezdés és (4) bekezdés 2. mondata] mint felbujtót, 1 rb. vesztegetés büntettében [Btk. 255. § (1) bekezdés] mint tettet, 1 rb. hamis tanúzásra felhívás büntettében [Btk. 242. § (1) bekezdés] mint tettet, 1 rb. testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés 1. fordulat] mint tettet, 1 rb. kényszerítés büntettében [Btk. 174. §] mint tettet, 1 rb. testi sértés büntettében [Btk. 170. § (1) bekezdés és (3) bekezdés 1. fordulat] mint tettet és 1 rb. testi sértés büntettének kísérletében [Btk. 170. § (1) bekezdés és (3) bekezdés 2. fordulat] mint tettet, amiért halmazati büntetésül 7 év börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 7 közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a II. r. vádlott által 2011. február 15. napjától 2012. július 5. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 175. § (1) bekezdés] mint társtettest, 1 rb. hivatalos személy elleni erőszak büntetében [Btk. 229. § (1) bekezdés és (2) bekezdés] mint társtettest és 1 rb. testi sértés vétségében [Btk. 170. § (1) bekezdés] mint tetttest, amiért halmazati büntetésül 1 év 8 hónap végrehajtásában 4 évre felfüggesztett börtönre ítélte.

A III. r. vádlottat az ellene 1 rb. lopás vétsége [Btk. 316. § (1) bekezdés (2) bekezdés 1. fordulat] miatt emelt vád alól felmentette és a III. r. vádlott ellen tulajdon elleni szabálysértés miatt az eljárást megszüntette, mely rendelkezés első fokon jogerőre emelkedett. (E tekintetben az elsőfokú bíróság elmulasztotta a részjogerőt megállapítani.)

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek közül a bot, a fa karó és a feszítővas elkobzásáról, a háti permetező lefoglalásának megszüntetéséről és II. r. vádlott részére történő kiadásáról, az egyéb bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és azok megsemmisítéséről.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből az I. r. vádlottat önállóan kötelezte 382.544,- forint, II. r. vádlottat önállóan kötelezte 387.959,- forint, a III. r. vádlottat önállóan kötelezte 39.500,- forint bűnügyi költség megfizetésére, míg az I., II. és III. r. vádlottakat egyetemlegesen kötelezte további 125.672,- forint, az I. és II. r. vádlottakat egyetemlegesen további 131.432,- forint, míg az I. és III. r. vádlottakat egyetemlegesen további 42.888,- forint megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

- az ügyész az I. r. vádlott terhére súlyosításért, életfogytig tartó fegyházbüntetés kiszabása iránt,
- az I., II. és III. r. vádlottak egyezően felmentés érdekében,
- az I. és III. r. vádlottak védője felmentés érdekében, míg
- a II. r. vádlott védője a hivatalos személy elleni erőszak büntette kivételével valamennyi vádpontban történő felmentés érdekében, valamint a tényállás és a bűnösség téves megállapítása, továbbá a bizonyítási indítvány elutasítása miatt jelentett be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az I. r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy indítványozta az ítéletábrát az I. r. vádlott elsőfokú ítélet 5. tényállásban írt cselekményét a Btk. 238. § (1) bekezdésébe

ütköző és a (4) bekezdés 1. tétele szerint minősülő hamis tanúzás büntettének is minősítse, továbbá az I. és II. r. vádlottak terhére 60.000,- forint vagyonekobzást rendeljen el. A vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Észrevételezte, hogy az **1. sz.** sérelmére elkövetett testi sértéseket a törvényszék tévesen minősítette 1 rb. a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének és 1 rb. a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének. A megállapított tényállás szerint ugyanis mindkét alkalommal azért került sor a sértett bántalmazására, mert a II. r. vádlott feleségére terhelő tartalmú vallomást tett. Erre tekintettel, mivel ezen két cselekmény egységes elhatározással ugyanazon sértett sérelmére, rövid időközönként lett elkövetve, azok a folytatólágosság egységébe tartoznak. Így ezen cselekmény minősítése helyesen 1 rb. a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdésre figyelemmel a (3) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő folytatólágosan elkövetett testi sértés büntettének a Btk. 16. §-a szerinti kísérlete. Ezzel összefüggésben kifejtette a fellebbviteli főügyészség átiratában azt is, hogy az **1. sz.** sértett sérelmére a II. r. vádlott által 2010. december 3. napján elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete vonatkozásában a folytatólágosság egysége az egységes elhatározás hiánya miatt már nem állapítható meg, hiszen ezen alkalommal a II. r. vádlott arra törekedve rakott **1. sz.** sértett kávéjába antipszichotikus gyógyszert, hogy megakadályozza annak a kihallgatáson történő megjelenését.

Kifejtette, hogy a törvényszék ítéletének 5. pontjában foglaltak szerint (**1. sz. tanú**) a valótlan tartalmú vallomását megtette, azonban azt még a jegyzőkönyv lezárása előtt visszavonta, mellyel kapcsolatban tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy erre figyelemmel a hamis tanúzás nem valósult meg és erre tekintettel elmulasztotta az I. r. vádlott vonatkozásában a felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntette miatt [Btk. 238. § (1) bekezdés és (4) bekezdés 2. tétel] a bűnösségét megállapítani.

Észrevételezte továbbá, hogy a II. r. vádlott terhére megállapított hamis tanúzás büntette helyesen a Btk. 238. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés 2. tétele szerint minősülő és büntetendő hamis tanúzás büntette, hiszen annak elkövetésére a súlyosabban minősülő bűncselekmény tekintetében került sor, míg a hamis tanúzásra felhívás büntette helyesen a Btk. 242. § (1) bekezdés 1. tétele szerint minősül figyelemmel arra, hogy annak elkövetésére büntetőügyben került sor.

Összességében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az I. r. vádlott bűnösségének további 1 rb. a Btk. 238. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés 2. tétele szerint minősülő és büntetendő felbujtóként elkövetett hamis tanúzás

büntetésben való megállapítását, a II. r. vádlott 8. tényállási pontban írt cselekményének 1 rb. a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdésre figyelemmel a (3) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő és büntetendő folytatólagosan elkövetett testi sértés büntetésének kísérletének történő minősítésére, az I. r. vádlottal szemben életfogytig tartó fegyházbüntetés kiszabására, valamint az I. és II. r. vádlottak terhére 60.000,- forint vagyonek Kobzás elrendelésére, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I. r. vádlott a fellebbezése indokolásában sérelmezte azt, hogy a rendőrség nem vizsgálta ki kellő körülményekkel az ügyet, azt, hogy a lányának a vagyon megszerzésére törekednek és nem nyert kellő értékelést az a körülmény sem, hogy **2. sz. sértett**hez ő maga hívta ki a mentőt.

Az I. és III. r. vádlottak védője a fellebbezés írásbeli indokolásában a bejelentett fellebbezését akként módosította, hogy a személyi szabadság megsértésének büntetésben az I. és III. r. vádlottakat bűncselekmény hiányában kérte felmenteni, míg az összes többi vádpont vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt. A személyi szabadság megsértése büntetésével kapcsolatban kifejtette, hogy figyelemmel arra, hogy **2. sz. sértett** olyan szobába lett elhelyezve, mely szoba ablakkal rendelkezett, mely a tanya udvarára nézett, s amely nyitható állapotban volt, így vonatkozásában nem valósult meg a személyi szabadság megsértésének a büntetése.

Az ítélet egyéb tényállási pontjaival kapcsolatban sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére hallgatta ki tanúként 1. sz. sértettet, hogy élt a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjában szabályozott mentességi jogával a III. r. vádlott vonatkozásában. Továbbá ezen tanú, valamint **2. sz. sértett** tanú szavahihetőségét is vitatta, és egyben sérelmezte, hogy kihallgatásukra a vádlottak távollétében került sor.

Az I. és III. r. vádlottak védője kifogásolta azt is, hogy (szakértő neve) a nyomozás során több lényeges pontban eltérő tartalmú szakértői véleményt adott, így szükséges lett volna egy másik orvosszakértő kirendelése és meghallgatása a bírósági szakban, azonban ezzel kapcsolatban az I. és III. r. vádlottak védője a fellebbezés indokolásában bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

A fentiekén kívül sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság 2. sz., 3. sz. tanúk vallomását, valamint az általuk írt levelet és 4. sz. tanú vallomását a bizonyítékok köréből kirekesztette.

A II. r. vádlott védője a fellebbezése indokolásában a bejelentett fellebbezését akként módosította, hogy elsődlegesen a II. r. vádlott felmentését, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A fellebbezése írásbeli indokolásában indítványozta az Országos Toxikológiai Intézet megkeresését - tekintettel arra, hogy annak mérési módszerei nemzetközi akkreditációval nem rendelkeznek - annak közlése iránt, hogy a megerősítő vizsgálati módszerei, eljárásai, eszközei mikor, milyen módon és mely szerv által voltak hitelesítve.

A fellebbezés írásbeli indokolásában sérelmezte, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság törvényes vád hiányában járt el akkor, amikor a II. r. vádlott bűnösségét megállapította **1. sz. sértettel** összefüggésben elkövetett felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntetében. Kifejtette továbbá, hogy a Bács- Kiskun Megyei Főügyészség alaptalanul terjesztette ki a vádat a II. r. vádlott vonatkozásában a **2. sz. sértett** sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértésére.

Írásban benyújtott beadványában és a fellebbezési nyilvános ülésen tartott felszólalásában egyaránt támadta az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét. Kifejtette azt, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tévesen állapította meg a törvényszék a II. r. vádlott bűnösségét a hivatalos személy elleni erőszak büntette kivételével valamennyi bűncselekményben. E körben sérelmezte azt is, hogy a bíróság **1. sz. sértett** tanú vallomását a tényállás megállapítása során részben elfogadta.

A fellebbezési nyilvános ülésen bizonyítási indítványt terjesztett elő **1. sz. sértett** tanú igazságügyi szakpszichológussal történő megvizsgálása iránt is, arra a kérdésre nézve, hogy nevezett tanú képes-e a valóságnak megfelelően visszaadni a múltban történt érzékeléseit, illetőleg annak megválaszolására, hogy mi volt annak az oka, hogy 1. sz. sértett egy alkalommal azt a nyilvánvalóan valótlan vallomást tette, hogy látta, amint az I. r. vádlott valamit beletett a sértett kávéjába.

A vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezések alaptalanok, míg az ügyész által bejelentett módosított fellebbezés részben alapos volt.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése szerint eljárva az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezések folytán felülbírált részét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, és ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le. Valamennyi, az ítéleti tényállásban megállapított bűncselekményre nézve törvényes vád alapján járt el az elsőfokú bíróság. A II. r. vádlott által **1. sz. sértett** vonatkozásában megvalósított felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntetése nézve a Bács-Kiskun Megyei Főügyészség B.3704/2010/46. számú vádiratának 2. tényállási pontja tartalmazza azt, hogy a II. r. vádlott rábírta **1. sz. sértettet** arra, hogy valótlanúságot állítva vállalja magára **2. sz.**

sértett megmérgezését, így a vádon történő túlterjeszkedés megállapítását célzó védelmi álláspont alaptalan volt.

Osztotta az ítélőtábla a védelem azon kifogását, hogy tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor **1. sz. sértett** tanút azt követően, hogy nevezett tanú akként nyilatkozott, hogy a III. r. vádlott vonatkozásában élni kíván a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt mentességi jogával, a III. r. vádlott társtettesi minősége ellenére érdemben kihallgatta olyan cselekményekre nézve is, melyek vonatkozásában a III. r. vádlott is meg lett vádolva. Ezzel kapcsolatban megállapítható azonban az, hogy az elsőfokú bíróság ezen eljárási szabálysértését utóbb kiküszöbölte akként, hogy az ítélet meghozatala során **1. sz. sértett** tanú vallomását a III. r. vádlott vonatkozásában a bizonyítékok köréből kirekesztette, így azt olyan személy vonatkozásában, akire a tanú mentességi joga fennállt, nem használta fel.

Egyebekben osztotta a másodfokú bíróság a törvényszék azon álláspontját, hogy az I. és II. r. vádlottak tekintetében **1. sz. sértett** tanú vallomása már bizonyítékként figyelembe vehető.

Az elsőfokú bíróság a tényállás felderítési és indokolási kötelezettségének egyaránt eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítási eljárást a lehetséges és szükséges körben, megfelelő mélységben felvette, és ennek során a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget téve kimerítő indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat mennyiben és miért fogadott el, illetőleg miért utasított el. Az ezzel összefüggésben kifejtett érvelése az iratok tartalmának megfelelő és logikus volt, részletes indokát adta annak is, hogy az elsőfokú eljárás során előterjesztett bizonyítási indítványokat mely okok alapján utasította el, azzal az ítélőtábla mindenben egyetértett.

A fentiekből fakadóan a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek, így az ítélőtábla a II. r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványokat, melyek lényegüket tekintve az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadták, elutasította. Megjegyzi ebben a körben, hogy valamely intézet hiteles eszközökkel történő méréseit önmagában az a tény, hogy nemzetközi akkreditációval az adott mérési eljárás nem rendelkezik, nem kérdőjelezi meg, hiszen a magyar hatóságok mérési tevékenységének a magyar előírásoknak kell megfelelniük. Az iratokból megállapíthatóan **1. sz. sértett** tanú vonatkozásában a bizonyítási indítványban hivatkozott vizsgálat a nyomozás során elvégzésre került, és a szakértői véleményben kifejezetten rögzítésre került az is, hogy a vizsgálat időpontjában **1. sz. sértett** tanúnál a szakértő a vizsgálat időpontjában sem pszichotikus állapotra, sem konfabulációra utaló körülményt nem észlelt.

Rámutat az ítélet tábla a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységével összefüggésben arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében részletes és kimerítő indokát adta annak, hogy **1. sz. sértett tanú** több ponton önellenmondást tartalmazó vallomásai közül miért a más tanúk, vagy egyéb objektív bizonyítékok által alátámasztott vallomásrészeket fogadta el, és az ezzel kapcsolatban kifejtett érvelésével az ítélet tábla mindenben egyet is értett.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján eljárva az iratok egybehangzó adatai alapján az elsőfokú ítélet tényállását csupán azzal egészítette ki, hogy a tényállás 3. pontjában írt, az I. r. vádlott kezében lévő bot a vastagabb végénél 6 cm széles volt, amely egyre keskenyedett, míg a III. r. vádlott által a cselekmény elkövetése során használt karó szélessége egyenletesen 10 cm volt.

Ezen kiegészítéssel az elsőfokú bíróság tényállása immár teljes egészében megalapozott lett, melyet az ítélet tábla a felülbírálat alapjául elfogadott.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére valamennyi tényállási pontot illetően, és az általuk elkövetett bűncselekményeket túlnyomórészt helyesen minősítette.

Tévedett azonban a törvényszék akkor, amikor az I. r. vádlott tényállás 5. pontjában írt cselekvőségével kapcsolatban akként foglalat állást, hogy mivel **(1. sz. tanú)** a jegyzőkönyv lezárást megelőzően feltárta vallomásának hamis voltát, nem követte el a hamis tanúzás büntettét, így ebből fakadóan az I. r. vádlott magatartása sem minősült felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntettének. A rendelkezésre álló iratok szerint **(1. sz. tanú)** a kihallgatása során az I. r. vádlott által kért hamis tartalmú vallomást megtette. Ezáltal az általa elkövetett bűncselekmény befejezetté vált, és az a körülmény, hogy még a jegyzőkönyv lezárását és aláírását megelőzően - rövid idővel a cselekmény befejezetté válását követően - a hatóság előtt feltárta a vallomás hamisságát, nem jelenti azt, hogy cselekvőségével nem valósította meg a Btk. 238. § (1) bekezdés 1. fordulata és (4) bekezdés 2. tétele szerinti hamis tanúzás büntettét, figyelemmel arra, hogy a Btk. 238. §-a szerint a hamis tanúzást azt követi el, aki az ügy lényeges körülményére valótlan vallomást tesz. A vallomás megtétele pedig a tanú által a nyomozó irányába tett közléssel megvalósult. A tanú kihallgatása során felvett jegyzőkönyv a tanú által történő aláírása ugyanis nem a vallomás megtételét jelenti, hanem csupán annak elismerését, hogy az a jegyzőkönyvben rögzített tartalommal történt meg.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint erre figyelemmel az I. r. vádlott a tényállás 5. pontjában írt cselekményével a Btk. 238. § (1) bekezdés 1. fordulataba ütköző és a (4) bekezdés 2. tétele szerint minősülő és büntetendő, a Btk. 21. § (2) bekezdése szerinti felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntettét is megvalósította, azonban e

bűncselekménynek az I. r. vádlott felelősségre vonása szempontjából nincs jelentősége. Az I. r. vádlott terhére megállapított többszörös minősítésű emberölés büntette kísérlete ugyanis önmagában is életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntethető, emellett további bűncselekményekben is megállapításra került az I. r. vádlott bűnössége, ezért az ítéletábra a Be. 377. § alapján az I. r. vádlott ellen ezen bűncselekmény miatt indult eljárást megszüntette.

Megjegyzni ebben a körben az ítéletábra, hogy figyelemmel arra, hogy az I. r. vádlott az ítéleti tényállás 5. pontjában írt cselekvőségével két olyan bűncselekményt valósított meg, melyek egymással anyagi halmazatban állnak, saját álláspontjához képest is tévesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor elmulasztotta a felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntetében a felmentő rendelkezés meghozatalát.

A II. r. vádlott által megvalósított bűncselekmények minősítése során tévedett a törvényszék akkor, amikor az **1. sz.** sértett sérelmére elkövetett testi sértéseket összesen 3 rb. bűncselekménynek minősítette. A megalapozott, ezáltal irányadó tényállásból ugyanis megállapítható az, hogy a II. r. vádlott azonos sértett - **1. sz. sértett** - sérelmére rövid időközökben (2010. december 6. napján, 2011. január 31. napján és 2011. február 10. vagy 11. napján) többször követett el testi sértést, melyek tekintetében megállapítható, hogy azok elkövetésére egységes elhatározással került sor. A II. r. vádlott ugyanis 2010. december 6. napján azért mérgezte meg **1. sz.** sértettet, hogy az a korábbi önmagát terhelő vallomását ne tudja visszavonni és ne tegyen az I. r. vádlottra vonatkozó terhelő tartalmú vallomást. Majd miután értesült arról, hogy ezen szándéka ellenére **1. sz.** sértett az I. r. vádlottra nézve terhelő tartalmú vallomást tett, ezen feldühödve a sértettet két alkalommal tetteleg bántalmazta. Mindezekből az következik, hogy a II. r. vádlott által a sértett sérelmére elkövetett cselekmények mindhárom alkalommal a sértett büntetőeljárásban tanúsítandó, illetve tanúsított magatartásához kapcsolódtak, így azok egységes elhatározással elkövetettnek tekintendők. Erre figyelemmel a II. r. vádlott által 2010. december 6., 2011. január 31. és február 10. vagy 11. napján **1. sz.** sérelmére elkövetett cselekményei a folytatólágosság törvényi egységébe tartoznak, és azok - a legsúlyosabb bűncselekmény minősítéséhez igazodóan - a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő, figyelemmel a Btk. 12. § (2) bekezdésére és a Btk. 16. §-ára, folytatólágosan elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősülnek.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a II. r. vádlott által **1. sz.** sértett sérelmére elkövetett kényszerítés büntette vonatkozásában arra a következtetésre jutott, hogy a bűncselekmény befejezett alakzata állapítható meg a II. r. vádlott terhére azzal az indokolással, hogy önmagában a védői meghatalmazás aláírása révén a jelentős érdeksérelem bekövetkezett. Az iratokból és a megalapozott tényállásból az állapítható meg, hogy (**ügyvéd neve**)

egyetlen eljárási cselekményen sem járt el ezen meghatalmazás alapján, hiszen mivel **1. sz.** sértett kihallgatása napján a korábban aláírt meghatalmazást tanúk jelenlétében visszavonta, a vallomását a korábban kirendelt védője jelenlétében tette meg, majd utóbb **(ügyvéd neve)** ügyvéd a tanú védelmének ellátásából jogerősen kizárásra is került. Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása - helyesen - olyan megállapítást nem tartalmaz, hogy **1. sz.** sértett tanúnak szándékába állt volna védőt meghatalmazni, csupán azt, hogy a tanú védő kirendelését kérte, amely a hatóság részéről meg is történt. Mindezekre figyelemmel a tanú vonatkozásában nem sérült a védő választásához fűződő joga, hiszen az eleve nem is állt szándékában. Mivel valamennyi kihallgatásakor a hatóság által kirendelt védője - nem pedig a II. r. vádlott által kijelölt **(ügyvéd neve)** - jelenlétében került meghallgatásra, így azon joga sem sérült, hogy szabadon, ellenőrzés nélkül tehesse meg a vallomását. Mindezekre tekintettel az ítéletábra álláspontja szerint az által, hogy **1. sz.** sértett tanú II. r. vádlott fenyegetései hatására **(ügyvéd neve)**-nak meghatalmazást adott, végül nem érte el a II. r. vádlott által kívánt azon célt, hogy a védő révén ellenőrizhesse a sértett tanúvallomását - mely körülmény már valóban megvalósította volna a jelentős érdeksérelmet -, így a cselekmény kísérleti szakban maradt. Ezért azt az ítéletábra kényszerítés büntette kísérletének minősítette.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően minősítette a vádlottak által elkövetett bűncselekményeket azzal, hogy az I., II. és III. r. vádlottak által társtettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette, az I. r. vádlott által elkövetett becsületsértés vétsége, valamint a II. r. vádlott által elkövetett felbujtóként elkövetett hamis tanúzás büntette és hamis tanúzásra felhívás büntette jogszabályi alapjának megjelölésekor nem a Legfelsőbb Bíróság 61. számú BKv. 3/a. pontjában foglaltak szerint járt el, amikor nem jelölte meg az egyes elkövetési magatartásokra utaló fordulatokat, ezért az ítéletábra ezek pótlásával a bűncselekmények jogszabályi alapjára történő utalást pontosította. Megjegyzi e körben az ítéletábra azt is, hogy a Legfelsőbb Bíróság 61. számú BKv. 2/b. pontja szerint a határozat rendelkező részében nem kell utalni arra, hogy az elkövető tettesként követte el a bűncselekményt, és az elkövetői alakzatra utalás megelőzi a bűncselekmény megnevezését.

A büntetés kiszabása körében a törvényszék a bűnösségi körülményeket - azon kiegészítéssel, hogy a II. r. vádlott tekintetében további súlyosító körülmény a folytatólagos elkövetés, míg további enyhítő körülmény a kényszerítés tekintetében a bűncselekmény kísérleti stádiumban maradása - helyesen számba vette, azonban azokat az I. és II. r. vádlott vonatkozásában nem a súlyuknak megfelelően értékelte.

Az I. r. vádlott vonatkozásában az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte azon körülményt, hogy a **2. sz. sértett** ellen elkövetett cselekményeket olyan személy sérelmére valósította meg, aki betegsége folytán

gondozásra, gondoskodásra szorulna, ezzel szemben az I. r. vádlott öt több alkalommal bántalmazta, erején felül dolgoztatta és megfelelő táplálásáról sem gondoskodott. Erre, valamint az élet elleni bűncselekmény kétszeres felminősítésére figyelemmel az ítélőtábla megítélése szerint az I. r. vádlott vonatkozásában még idős kora ellenére sem indokolt a középértéktől - mely esetében helyesen 15 év - a vádlott javára történő eltérés.

Az enyhítő körülmények súlyára és jellegére tekintettel ugyanakkor az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását célzó ügyészi fellebbezést alaptalannak ítélte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor a törvényszék által a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama a II. r. vádlott idős korára és megrendült egészségi állapotára figyelemmel eltúlzottnak minősül, ezen körülményre tekintettel indokolt a középértéktől való, II. r. vádlott javára történő eltérés.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az I. r. vádlottal szemben kiszabott főbüntetés tartamát súlyosította, míg a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát enyhítette a rendelkező részben írtak szerint annak megjegyzésével, hogy a III. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés neme és tartama a bűnösségi körülményekhez és a büntetés kiszabásának további elveihez (Btk. 83. §-a) igazodóan arányos volt.

Észlelte az ítélőtábla, hogy a törvényszék elmulasztotta a Btk. 77/B. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt rendelkezés ellenére a vesztegetés büntetést tettesként megvalósító II. r. vádlottól az általa adott vagyoni előnynek megfelelő összeget elvonni, ezért erre nézve vagyonekobbzást rendelt el azzal, hogy - a fellebbviteli főügyészség átiratában foglalt okfejtéssel szemben - mivel az I. r. vádlott csupán a felbujtója volt ezen cselekménynek, így vele szemben vagyonekobbzásnak helye nem volt.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék bár mindhárom vádlottal szemben halmazati büntetés szabott ki, ítéletében elmulasztotta a Btk. 85. § (1) (2) és (3) bekezdésére történő hivatkozást, és bár a büntetés kiszabása körében az I. és II. r. vádlottak vonatkozásában a középértékre hivatkozott is, elmulasztotta a Btk. 83. § (2) és (3) bekezdésére történő hivatkozást, ezért azokat pótolta. Észlelte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a háti permetező II. r. vádlottnak történő kiadása körében nem hivatkozott a Be. 155. § (2) bekezdésére, ezért azt is pótolta.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla az I. r. vádlott terhére súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezést alaposnak, míg a felmentés, illetőleg a hatályon kívül helyezés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezések folytán felülbírált részét a Be. 372. § (1)

bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján azt helybenhagyta azzal, hogy a bűncselekmények megnevezését pontosította.

Az I. r. és a II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2012. november 9.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke, Dr. Nagy Erzsébet s.k. a tanács tagja, előadó,
Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.396/2012/17. számú ítélete és ennek folytán a Kecskeméti Törvényszék 8.B.252/2011/108. számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált és jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és - III. r. vádlott vonatkozásában fel nem függesztett részében - végrehajtható.

Szeged, 2012. november 9.

Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács elnöke